

סינמה 1, סינמה 2 ...

אפשר לחשוב מה שרוצים על סרטיו של מנחם גולן — אולם כשמדובר במה שהוא וחברתו, סירטי נוח, מעוללים ל־בתי־קולנוע הנכנסים תחת הסותם — אי־אפשר אלא להביע את כל רגשי הכבוד וההערכה.

אורלי בת־אביב, ודאי שאינו דומה היום לאורווה שהתקראה קולנוע לפני כן. נראה שדבר דומה אפשר יהיה לומר גם על קולנוע ירון ז"ל. שהוא כמובן גם קריטריון ז"ל.

בסוף חודש זה עומדים סירטי נוח לפי תוח בכניין שעל הטיילת התל־אביבית שני בתי־קולנוע חדשים: סינמה 1 וסינמה 2 (כנראה בהשראת קדמי בלונדון). הראשון, שהוא פחות או יותר האולם

טולין: הרס עצמי

חשה את האבל בכל עומקו, ואולי משום כך היא גם מעוררת, בסופו של דבר, רתיעה בשתי האחיות. כל דבר בסרט הזה ראוי לשבח. המישחק המעולה של כל ארבע החשקניות. התפאורה והצילום היוצרים מעין אווירה של ג'הנום, בה מתבשרות הנשמות המעונות. יש בסרט השלכות פסיכולוגיות, סוציולוגיות ותיאור־לוגיות, ויש לראות אותו יותר מפעם אחת, כדי לרדת לעומק הדברים.

נשים

בגיהינום

זעקות ולחישות (צפון, תל־אביב, שוודיה) — הסרט החדש של ברגמן הספיק כבר להכות גלים בכל רחבי העולם, ואין ספק שאפילו במסגרת כלל־יצירתו הוא ראוי לתפוס מקום של כבוד.

שוב, כפי שקרה בסרטים קודמים רבים (פרסונה, השתיקה, על סף החיים ועוד), זהו סרט על המיבנה הנפשי של האשה. העלילה, המתארת את שלבי גסיסתה האחרונים של אשה צעירה, כאשר ליד מיטתה ניצבות שתי אחיותיה ואומנת המטפלת בה מזה זמן רב, מעמידה את הנשים מול פני המוות, בוחנת את תגובתה של כל אחת מהן.

הדמות הפשוטה והמובנת ביותר בין הארבע היא זו של הגוססת (האריאט אנדרסון) השוקעת מדי פעם בחלום מות פיוטיים על העבר, מתנחמת בשביבי זכרונות של רגעי אושר ושלווה שבין התקפה אחת לשניה. האחיות הבכירה, מעשית, תוקפנית ונמרצת (אינגריד תולין) היא למעשה ממורמרת, אכולת יצר של הרס עצמי ומרירות. ואילו האחיות הצעירה (ליב אולמן), קלת־דעת רגשנית ומקסימה, זורעת הרס סביבה באדישות חייכנית. שתי האחיות סובלות למראה הגוססת, וצערן נהן ועמוק, אבל בסופו של דבר כל אחת מהן טרודה הרבה יותר מדי באני הפנימי שלה, בבעיותיה האישיות וביחסיה עם העולם החיצוני, מכדי שמותה של החולה ישפיע עליה יתר על המידה. רק האומנת, שכל חייה סבבו את מיטת הגוססת,

נוי נופחד

נונשים?

שחק אותה, סם (תכלת, תל־אביב, ארצות־הברית) — וודי אלן, כמטורף לקולנוע, החי בסר־טים במקום במציאות ומאבד עשתונותו בפני כל מה שלוש שמלה, נעוב עליידי אשתו, ומוצא עידוד רק בפגי־שותיו הדמיוניות עם רוח האמפרי בוגארט, שמסבירה לו איך וכיצד יש לנהוג בנשים (סטירת לחי מבטיחה אהבה, לדעת הרוח).

ככל הקומדיות של אלן, בנוי גם סרט זה מרצף של הצחקות שלא נדבקות תמיד יחד. אבל יש כאן פאורדיה משעשעת על האמריקאי השונה בחלומות, על מיתולוגיה הוליוודית, על הנשים המאכלסות את הג'ונגל הניו־יורקי ומינהגי הטרף שלהן, או על טירוף־העסקים האמריקאי והשכר שבציור.

ויש כאן הרבה השלכות לסירטי השלושים והארבעים המטרפים את דעת הגיבור. אבל אם מדובר בסירטי העבר, הרי ששם הסרט צריך להיות נגן זאת שוב סם, והכוונה לשורה מפורסמת של בוגארט בה המריץ פסנתרן לפרוט שוב את כחלוף הזמן. מה זה שחק אותה סם?

נשים

טורפות

אלפרדו אלפרדו (לימור, תל־אביב, איטליה) — מה שחושב פיאטרו ג'רמי על מוסד הנישואין הקאתולי כבר ידוע מזמן. גירושין נוסח איטליה, פותתה ונעזבה ושאר הסרטים שעשה לאחרונה, קבעו בצורה ברורה מאד שג'רמי הוא נגד התונות. אלפרדו אלפרדו בא לחזק עמדה זו, לאור ההתפתחות האחרונה בחוקה האיטלקית: הגירושין הרשמיים.

אלפרדו, גיבור הסרט, הוא בחור נחבא אל הכלים, פקיד קטן המרוצה בחלקו, חי לו בשקט ובצנעה עם אביו הפנסיונר, וחיוו אידיילי שקטה. עד שיום בחיר אחד נחות ענינו על נערה (סטפניה סאנדרלי). מרגע זה והלאה ניטלת המנוחה ממנו. היא משגעת אותו, מושפת אותו וזוחה אותו, מתעללת בו ומכריחה אותו בכוח לחזר אחריה, עד ששבר הכלי האומי לל, בלית־ברירה, נושא אותה לאשה.

מכאן עולה גיחנהום בכמה חזקות, כאשר האב בורה מן הבית, העוזרות נמלטות על נפשן, וכל זה בגלל אשה היסטורית ומפונקת המתייחסת לבעלה כאל אידיוט הכפר ברוגע אחד, וכאל פ־הרבעה ברוגע שלאחר מכן, ממוי־טטת כל חלקה טובה שנותרת עוד במערכת עצביו. הבעל מכיר נערה אחרת, (קרלה גרווינה) מודרנית ובלי תסביכים. אבל האשה החוקית מגלה את הכל. המשטרה רודפת את הבעל ואת אהבתו החדשה, השניים

אלן (משמאל): בוגי בסופרמרקט

בקיצור, הרפתקאות ואלתר מיטי מודרני זה החי בהזיות, ושוגה בחלומות נוסח ז'אן לוק גודאר, יבדרו את מי שמתמצא בחומר הקרוב לליבו של הגיבור בסרט.

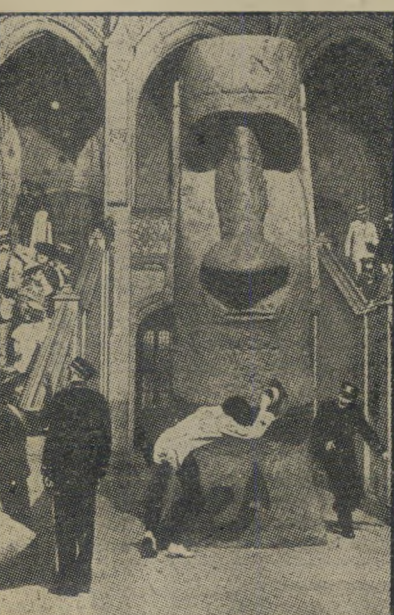
סנדרלי והופמן: נתחתן ונתגרש

הופכים למנהיגים בתנועה למען גירושין חופשיים, אחרי שנות מאבק התנועה מצליחה... והגבר האומלל מוצא את עצמו עם אשה חדשה.

דאסטין הופמן נראה כבחירה אידיאלית לתפקיד הראשי, כשפניו המיואשות מביעות את ההיפך ממה שאו־מר קולו בפס־קול. ניווד זה בין המילה המדוברת לבין התמונה אינו אלא תכסיס נוסף של ג'רמי ללעוג לגיבוריו.

כמאי ראסל
משיח הפרא

שחקן אנתוני (מאחור)
ופסל הפלא

שימש גם בעבר להקרנת סרטים. אבל לאחר טיפול אסטטי יסודי, יקלוט כ־800 צופים ופתחתו הרשמית מתוכננת ל־29 בספטמבר, עם סרטו החדש של משה מיר רחי אבו־בנאת, עם שייקה אופיר בתפקיד הראשי.

הקולנוע הקטן יותר, סינמה 2, יש בו מקום לקצת יותר מ־200 צופים. הוא מתוכנן עבור סרטים שהקהל שלהם מוגבל יותר. והסרט הראשון בו (שהצגותיו יחלו כנראה שבועיים לאחר פתיחת סינמה 1) יהיה משיח הפרא של הבמאי הבריטי קן ראסל, אודות חייו הסוערים של פסל צר־פתי צעיר בשם הנרי גודיה. (השחקן: סקוט אנתוני) שחי בתחילת המאה בלונ־דון, ואשר למרות שקיפח חייו בגיל 21, הספיק להשפיע השפעה עצומה על כל האמנות המודרנית.